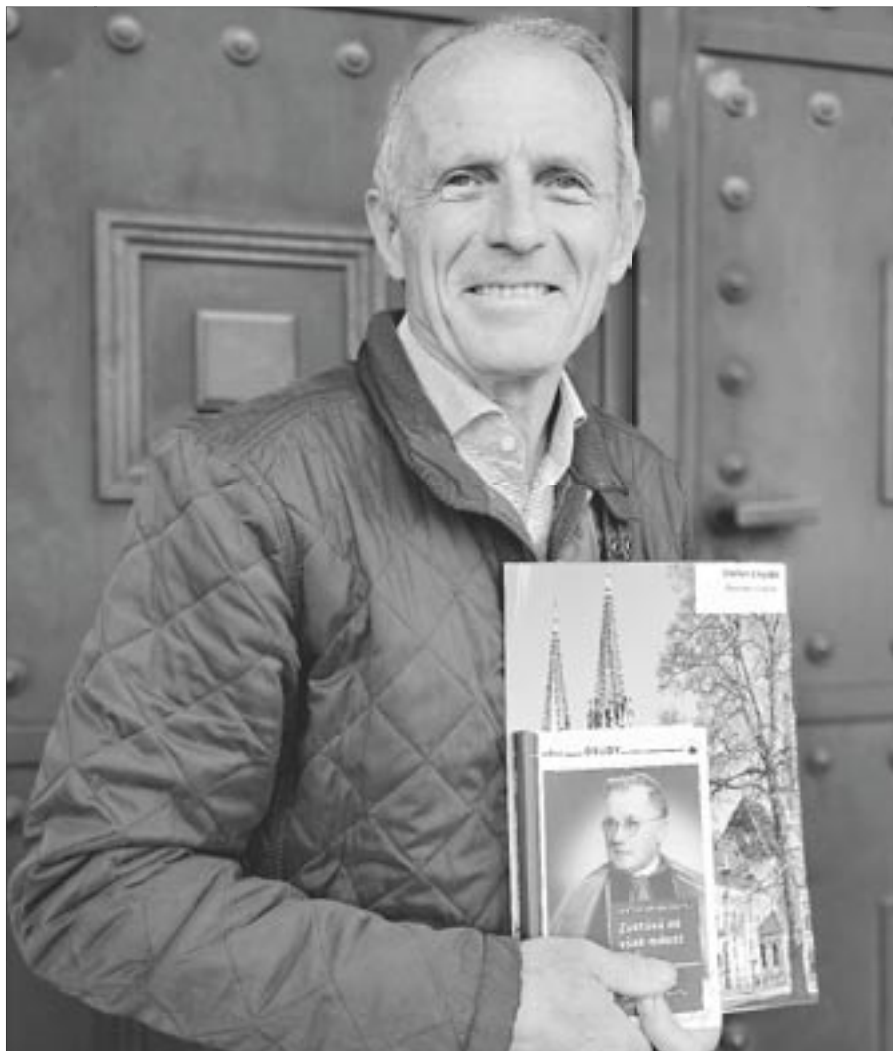

Hejčínské OKO

Zpravodaj farnosti sv. Cyrila a Metoděje v Olomouci-Hejčíně

ČERVEN 2026

Letošní oceněný hejčínský farník Oldřich Chytilík

ÚVODNÍ SLOVO

Před týdnem se na mne obrátili mladí lidé, kteří nepatří do naší farnosti, jestli bychom jim v hejčínském kostel umožnili krátký duchovní program pro jejich společenství. Nakonec jsme se s nimi dohodli, že půjde o tichou adoraci.

Bylo pro mne hezkým zážitkem, když poté, co jsem otevřel kostel a připravil oltář k adoraci, postupně jeden po druhém přišlo asi dvanáct mladých lidí a ponořili se do tiché modlitby. Abych byl diskrétní, nechal jsem je v kapli Panny Marie s Pánem Ježíšem v Eucharistii o samotě. A sám jsem zatím v kostele doháněl svůj momentální rest modlitby breviáře. Podle předchozí domluvy jsem po půlhodině do kaple zašel a požehnal jsem jim svátostným požehnáním: Zazpívali jsme *Magnificat*, poděkovali mi a odešli. Jejich touha modlit se mne moc potěšila.

Dostal jsem od nich letáček s prosbou, abych ho umístil na nástěnku. Z něj jsem se teprve dozvěděl, o koho jde: *Absolventské křesťanské hnutí*. Sami se definují jako „celonárodní spolek mladých pracujících křesťanů, především těch, kteří ještě nezažili vlastní rodinu“. Ti totiž už odrostli společenstvím studentů, ale na druhé straně společenství manželů či rodin nevnímají pro sebe jako tu správnou parketu. To, že jde o „absolventské“ společenství, neznamená, že se jedná jen o absolventy vysokých škol. Proto se mi víc líbí pojmenování „mladí pracující“.

Letáček jsem rád dal na nástěnku. Kdybyste věděli o někom, kdo je také mladý pracující, upozorněte jej prosím na letáček, nebo mu podstrčte toto *Hejčínské oko*. Když si najde www.akhcr.cz, může se dozvědět víc. A nám všem nabízím, abychom se příkladem těchto mladých lidí opět povzbudili k zájmu o tiché adorace, které bývají v hejčínském kostele každý pátek po mši svaté do 21 hodin. Nemusíme se bát, že by to nebyl dobře využitý čas.

P. Gorazd

DÁVAT RADOST

Rozhovor s Oldou Chytilíkem, chrabřým farníkem

Kdo ještě Oldu neznáte, ale je to jen málo pravděpodobné: je to ten chlapík z páté kostelní lavice vlevo, který řádně odpovídá nahlas (narozdíl od nás ostatních) a před kostelem ho najdete s úsměvem od ucha k uchu. Oldovi je 68 let, s manželkou vychovali dvě děti a vypomáhají s pěti vnoučaty. Pracoval jako zapálený strojvedoucí a kontrolor, proslul jako stavitel modelů lokomotiv, cyklista, organizátor výprav na Mont Blanc a neúnavný zdroj pravé hanáčtiny. Dne 9. května převzal v katedrále sv. Václava ocenění zasloužilého farníka.

Foto © Člověk a Víra, Miroslav Novotný

Když jsem tě, Oldo, před 19 lety poprvé viděla, bylo to na kole s hejčínskou farností; jeli jsme ještě tehdy s otcem Benediktem na kole do Dubu a potkali tě v protisměru. Byl jsi mi celkem nesympatický – nadšený a vychlámaný – to není normální. Ale vydrželo ti to dodnes a asi si toho všimli i na dómě, že tě ocenili. Ještě tě ten humor nepřešel?

Na setkání si vzpomínám jen matně, spíš z fotek. Co se týče humoru, mám rád veselé společníky, šprýmaře, kteří umí odhadnout situaci a nastavit okamžitě pozitivní myšlení. A citlivý humor. Je mi s takovými lidmi moc dobře. Rád se s nimi setkávám a obohacuje mě to. Vzpomněla jsi otce Benedikta. To byl také takový typ člověka, co nezkazil žádnou srandu. Opravova-

la se na faře fasáda, studenti pomáhali, student Benedikt také. Roznášel občerstvení po lešení: „Kdo chcete napít? Kolik chceš nalít?“ No a já na to, že jen kapičku. S klidem Angličana skanula od něj do mé sklenice kapka vody. Už nevím, jak jsem to komentoval, ale zařadil se mezi ty, kdo spíš radost dávají, než přijímají.

Ona ta radost může být i obousměrná. Zažil jsi to i v sobotu v katedrále, když jsi převzal ocenění zasloužilého farníka? Konečně tě na stará kolena ocenili, že?

Nikdy jsem neočekával, že by mně takto někdy někdo děkoval. Když otec Gorazd za mnou přišel a oslovil mě, tak jsem si říkal, možná neskromně, proč ne. Bude to společenství nás

všech, kterým za to stojí, abychom sloužili druhým, dokud na to naše síly stačí. Dostal jsem se do doby, kdy najednou ubylo sil. A tak to všechno krásně do sebe zapadlo, až jsem si říkal, že je to tak naplánováno. A tak jsme se setkali a otec arcibiskup mě oslovil: „Pane Chytilíku, děkujeme.“ Bylo to velmi osobní, tak nějak se ti přehraje všechno, co pro naše společenství a samozřejmě i ostatní bratry a sestřičky člověk udělal. A oni pro tebe. Ani se mi nechtělo odcházet. Krásně hrály varhany a ve mně to vždycky v těchto chvílích bouří a tuším, že teď jsem se s naším Pánem setkal a řekl mu: „Jsem zde. Buď vůle tvá.“

Jejda, to je doják... Takže si to shrneme, aby bylo jasné, že se ve farnosti jenom neflákáš a ocenění máš zaslouženě. Jsi členem pastorační rady, nově projektu Propojení, čteš čtení, na Velikonoce pašije, koordinuješ Tříkrálovou sbírku, v neděli obíráš s košíčkem movité farníky, uklízíš

Manželé Chytilíkovi

kostel, chystáš na Vánoce stromy k oltáři, zapoměla jsem na něco?

Je to tak, jen jsem uvolnil místo v pastorační radě výmluvnějším než já.

To někdo takový existuje?

No, představ si. Ale kdybych měl doplnit ještě činnostní minulost, tak jsem zpíval ve škole, pak pravidelně u varhan s Mirkem Polepilem. Taky jsem se staral o kostelní orloj, než začal kostelníkovat Pepík Pěnička. S Pepíkem a Janou Werdichovou jsme organizovali kulturní program na farní odpoledne, které bylo častěji než teď jednou ročně. S Jirkou Hubičkou jsme pořádali víkendy pro kluky z farnosti, kde už je jim konec. Dobré to bylo.

Čím se zabýváš teď? Loni jsi postavil novou mašinku – kde skončila?

Kdyby někdo hledal odpověď na otázku, jak to že důchodci nemají čas, tak podle mých krátkých zkušeností je to tím, že ten

svůj volný čas prostě rozdají. Hodně přání a představ během naplněného pracovního poměru se spojuje s tím, že spousta věcí odsouváš až na důchod. Po smrti mých rodičů se starám o domek na Slavíkově, kam nás kdysi zavedla i cesta naší cyklopoutě. Dále jsem se těšil, že budu mít v důchodu čas na moji malou zahradní železnici. Sestavuji podklady a s pomocí kamarádů v prostorách dílen Kovoobrábění Vraštil

v Horce nad Moravou přivádíme k životu modely lokomotiv. Některé skutečné mašiny můžete zahlédnout ještě funkční v provozu a další v soukromém vlastnictví nebo v muzeích. A tak to je i s poslední lokomotivou, kterou jsme vyrobili. Pro zájemce je to u Českých drah proslavená lokomotiva laminátka, šestikolák, vyrobený Škodovkou jen v jednom kuse, který se nyní nachází v muzeu v Chomutově pod označením S699. Model je nyní ve vlastnictví železničního fondu v obci Salaš u Velehradu. Ale již pracujeme na dalších.

Tak to mě nepřekvapuje. Prozrad' ještě nakonec nějakou historku z natáčení, jestli vynášení informací není tajné – jak se vyvíjí setkání nad projektem Propojení?

Projekt *Propojení*? Setkali jsme se již potřetí ve skupince deseti farníků různých věkových skupin. Myslím, že jsme si blíž-

cí v názorech, což je důležité. Pracujeme s podklady již zpracovanými k diskusi ve skupinkách. Témata se nazývají pracovní pilíře a mají snahu v církvi vzbudit debatu o tom, co bude následovat, když se nezastaví úbytek kněží. Statistika jen ze semináře je drsná. Jeden, dva, tři seminaristé. Jeden z nás ve skupince vypočetl (zohledněn lineární pokles), že v roce 2035 nebudou žádní kněží. Tak si sám kladu otázku: A co bude dál?

„Nedělejte si tedy starosti... Váš nebeský Otec přece ví, že to všechno potřebujete.“ (Mt 6,31–32) Ale: „Je třeba stále se modlit a neochabovat.“ (Lk 18,1)

Šárka Chlupová

Na Mont Blanc (Oida zcela vpravo)

Plzeň – cyklopout'

NOC KOSTELŮ

O Noci kostelů toho bylo již v našem zpravodaji napsáno hodně. Je těžké se neopakovat a přinést něco nového...

Pro mě osobně letos bylo nové to, že jsem nebyl u stolku při vstupu do chrámové lodi, ale přihlásil jsem se s pomocí u farního kafe. Změna splnila očekávání. S několika lidmi jsem si mohl více pohovořit a bylo to velmi zajímavé.

Zaujala mě jedna věc, kterou si možná jen tak nevšimneme: akce ukázala starou pravdu, že svět je malý. Těžko bychom hledali někoho z větší dálky, kdo navštívil hejčínský kostel, než rodinu z Karlových Varů. Byla v Olomouci na víkend kvůli akce na škole Montessori. Připomnělo mi to duchovní obnovu farnosti v Koclířově v roce 2023, kdy nám otec Gorazd pouštěl video, na kterém byl vzhledem k celému vesmíru člověk jen takové „malé nic“. Přesto však v očích Božích znamená každý člověk velmi mnoho. Říkal jsem si, proč byl pro tuto rodinu zrovna hejčínský kostel ten nejbližší, a proto jej navštívili? Nevím, Bůh má své plány...

Hejčínský kostel je jen jeden z mnoha tisíců v České republice, a to nehovořím o světě. Přesto i on má svůj význam – je domem Božím. Za těch téměř sto let, co kostel stojí, jím prošlo a duchovně žilo nevyčísitelné množství lidí. Katolický chrám je místem, kde se generace za generací setkává s živým Bohem, a tomu odpovídá i vznešenost stavby, vnitřní výzdoba atd. S úctou

k předchozím generacím a se zodpovědností ke generacím budoucím vyvstává podnět k zamyšlení, co může každý z nás, farníků, učinit aspoň čas od času pro náš chrám – každý podle toho, co je v jeho silách: úklid kostela, odklidit v zimě sníh a vytvořit cestičku ke kostelu, přispět svými drobnými do kasičky či přes dárcovský totem anebo v rámci speciální sbírky na různé opravy, farní spojení... To všechno pak kvůli jedinému: Trojjedinému Bohu. On zde bude věčně, i když my lidé opustíme tuto farnost, tento svět. Proto jsou chrámy důležitými svědky nejen víry lidu, ale i lásky Boží, která otevírá svou náruč všem vstupujícím.

Na nás věřících je, abychom Pána prosili za každého příchozího do našeho chrámu, aby zde našel klid duše a dokázal odpovědět na Boží volání k nekonečně šťastnému životu s ním. K tomu slouží kromě jiného také adorace, jež jsou podstatnou součástí života farnosti, neboť jak praví vznešená – ale o to pravdivější – poučka: Eucharistie je středem života farnosti. Tam, kde lidé pravidelně a často společně adorují živého Boha v Nejsvětější svátosti, tam dochází k duchovní proměně nejen jich samých, ale i farnosti a jejího okolí. Mnohé příklady ve světě to dosvědčují. A to je poslední, co se mi spojilo s letošní Nocí kostelů: v okolí hejčínského kostela vzniká nová čtvrť, což je potenciálně velké množství lidských duší, které mohou

vstoupit do našeho kostela. Co jim nabídneme? Asi nehledejme nějaké složité věci, ale možná začneme tím, že jim ukážeme, co pro nás Bůh znamená a že mu často vzdáváme patřičnou eucharistickou úctu. A při našich adoracích můžeme prosit i za ně, za jejich spásu – to je nejdůležitější v životě člověka, nechtějme méně... Věřím, že odměnou bude i duchovní růst naší farnosti a snad jednou vyprosíme i nějaké povolání k duchovnímu stavu. Kéž Bůh dá!

Dovolím si ještě i za mnohé návštěvníky Noci kostelů poděkovat všem za jejich nasazení při organizaci, zvláště pekařkám – chváleny byly především maková bábovka a marmeládové minišátečky. A pochopitelně hlavně Helence Mikuškové, která měla jistě plnou hlavu starostí. Pán Bůh odplatí!

Text a foto Daniel Dehner, foto Lenka Klopčová

POUŤ K SV. JANU NEPOMUCKÉMU

V neděli 10. května proběhla za účasti otce Gorazda pouť k sv. Janu Nepomuckému, jemuž je zasvěcena kaple na Mrštíkově náměstí v Hejčíně.

Přiznám se, že jsem byl trochu bezradný, co k události napsat, protože pouť už spadá do kategorie „tradice“. Když jsem se na zastávce tramvaje potkal s panem Alešem Vánským, který se o kapli obětavě stará, opravuje ji a udržuje, s nadšením mi vyprávěl, jaké má na akci pozitivní ohlasy a jakou má z toho radost. A že příští rok udělá pouti větší reklamu.

Poděkování patří otci Gorazdovi za duchovní program, panu Vánskému za starost a správu kaple a Míše Kaňovské, která každý rok přinese pro poutníky pohoštění.

Pro farníky, kteří se nemohli zúčastnit, přikládám texty, které jsme si četli a zpívali (viz níže).

Jaroslav Hut

Vítězný Boží hrdina,
jejž pohlitit má hladina,
statečně v *nesdílnosti* tkví,
když porušit má *tajemství*.

Hle, smrtí vyhrožuje král,
jde kat, by muka uchystal,
ruce má lany svázané
a údy páli katané.

Však pohrdá tím svatý Jan,
ač hněvem plane král a pán,
tajemství chová svědomí
a pečeti té nezlomí.

Beránek tichý stojí něm,
tajemství chová v srdci svém:
marně jej svádí, v řeky proud
jej král dá s mostu uvrhnout.

Střemhlav již s výše mostu kles
a do vln hlubokých se snes,
však jakmile se ponoří,
v pozdrav mu světla zahoří.

Svíť hvězdný na řece se mih
jak plamen světél pohřebních
a světlo nebes učí nás,
jaký byl lásky jeho jas.

Přesvatá Trojice rač dát,
ať v dobru známe pevně stát,
neb nechať smyje slzy proud,
když křehkost dala poklesnout.

Nezlomný Boží bohatýr,
než pohliti ho řeky vír,
stojí jak skála, nemá zeď,
když se ho táží na zpověď.

Marně mu smrti hrozí král,
zbytečně kat ho mučí dál,
paže mu drtí řemeny
a boky páli loučemi.

Tím všim Jan jenom pohrdá,
králova hněvu stěží dbá,
z *tajemství* slůvka nepoví,
nezradí zpověď královi.

Mlčí beránek obětní,
nezlomí pečeť zpovědní.
Král, když jej k řeči nepohne,
z mostu jej do vln uvrhne.

Už padá střemhlav do hlubin
a hloub se noří v řeky klín.
Vúkol vln rozvířených rej
tisíci světly zdraví jej.

Po řece plují světla hvězd,
utonulému pějí čest
a veliká zář na nebi
Janovu lásku velebí. Amen.

Pochodně přines, katane, již rychle,
přižeň se s mečem žádostivým muky,
železo tuhé zkusiž kněze, zdali
prozradí skryté.

Silná je duše v zázračné té hrudi,
hněv sebe větší ani nezachvěje
myslí, jež pevně za zákonem kráčí,
průvod jak věrný.

Zřítíl se střemhlav pokryt vodstva hrobem,
mučedník klesl v mlčenlivou řeku,
mlčící jazyk zachoval však sobě
pro věky lepší.

Po řece světél ohně mihají se,
září a věncí tělo mučedníka,
nebeský Olymp jeho dobré skutky
chválí a zdobí.

Zdobí i jazyk, červený jak plamen,
neporušený jsa, podnes rdí se rudě,
učí nás, jaká v mlčelivém bývá
jazyce milost.

Sláva buď Otcí, zrozenému Synu,
Ducha též z obou chvalme čistý plamen,
který vše hřeje, jásej ustavičně
nebe i země!

STŘÍPEK Z FARNOSTI KŘELOV

Do křelovské farnosti patří obec Břuchotín s kaplí Nejsvětější Trojice. Každoročně začíná hodová slavnost průvodem farníků od kostela v Křelově ke kapli v Břuchotíně. A po ukončení mše svaté následuje společenská konverzace doplněná bohatým pohoštěním. Nevím, jak přesně má vypadat to propojování obcí a farností, ale mě osobně je tento koncept velmi sympatický...

Jaroslav Hut

JMÉNO PARDUS

U prvního písemného záznamu o obci Horka mne zaujalo podivné jméno vладыky z Horky: Pardus.

Ve středověku nebylo toto slovo neobvyklé. Označovalo levharta a setkali bychom se s ním i ve staročeských překladech Bible. *Staročeský slovník* (1985) zná slovo *pard* nebo *pardus* (nebo i *fard*), mající význam levhart, pardál. A uvádí, že bylo používáno i jako osobní jméno.

Slovo *pardus* je latinské, ale jeho kořeny sahají do řečtiny. Odborníci se domnívají, že i řečtina si jméno *pardalis* kdysi dávno vypůjčila z jiného jazyka, snad z oblasti dnešního Íránu.

Původní řecké slovo *pardalis* bychom našli také v Bibli, v řeckém textu Starého zákona nazývaném Septuaginta, celkem na sedmi místech Starého zákona (Pís 4,8; Iz 11,6; Jer 5,6; Jer 13,23; Dan 7,6; Oz 13,7 a Hab 1,8). A v Novém zákoně se se šelmou tohoto jména setkáme ve Zj 13,2. Latinský text Bible (Vulgáta) má – kromě těchto zmíněných míst – slovo *pardus* ještě v Sir 28,23.

Moderní biologické názvosloví přiřadilo ke jménu *Panthera pardus* české pojmenování: levhart skvrnitý. Ve slovenštině se pro tento druh šelmy používá pojmenování leopard. Již starověká řečtina totiž spojila slova *león* (lev) a *pardalis* (levhart) ve složení-

nu *leopardalis*, což bylo převzato do latiny jako *leopardus*. Odtud přešlo toto složené slovo do staré němčiny a dalších jazyků.

Čeština nakonec zůstala u pojmenování levhart, obsahujícího kromě jména lva ještě německé slovo *hart*, mající význam: silný, smělý. Toto zakončení se vyskytuje i v mnoha osobních jménech (Bernhard, Reinhard, Richard aj.).

Odborníci uvádějí, že přibližně do roku 1300 u nás trvalo období charakterizované tím, že jednotliví lidé byli označováni jen jedním jménem, jednoslovně (zatím neexistovala příjmení). V době pohanské, než se prosadilo používání křesťanských jmen, působily při volbě jmen pro děti dva základní vlivy:

Jednak víra v sílu jména, že totiž jméno a jeho nositel k sobě úzce patří, nejde jen o odlišení dítěte od ostatních. Je-li chlapec pojmenován po předkovi, převezme jeho vlastnosti. Nezřídka se ale setkáme s tím, že syn neměl dostávat jméno po otci, ale po dědovi nebo jiném předku. V některých rodech se proto střídala pravidelně dvě jména (např. u Franků jména Pipin a Karel).

Druhým vlivem byla veliká dětská úmrtnost (přes 50%). Pohanští rodiče dávali dětem na ochranu před závistivými démony, působícími smrt, jména ochranná, která někdy vyjadřovala bezcennost dítěte (aby o dítě démon nestál), jindy naopak jména měla budit dojem, že z dítěte vychází síla, budící hrůzu. Jména měla také význam přací.

S křesťanstvím přišel záměr dávat dětem jména po světcích, aby mělo dítě patrona v nebi i životní vzor. Tridentský koncil pak v 16. století přímo předepsal, aby byla dětem dáвана pouze jména světců z římského martyrologia. V následujících dobách přišla v našem prostředí do oblíby jména vlastenecká i jiná.

Jako nejčastější motivační zdroje jmen se v souhrnu uvádějí:

- Bůh (u hebrejských jmen u židů, ale i u Slovanů: jména s Boh- nebo u Germánů: s Gott-).
- Vlastnosti: jasný / zářící; vznešený / ušlechtilý; slavný.
- Mír nebo naopak boj (a co s ním souvisí: zbraně apod.)
- Svět zvířat: vlk, kůň, orel, medvěd, havran, lev – a i náš pardál.

- Svět rostlin: Růžena, Viola, Liliana aj.
- Pojmenování podle nějakého místa nebo podle nějaké doby (Vánoce, Velikonoce).

Většinu těchto informací jsem vyčetl v knize Františka Kopečného *Průvodce našimi jmény*. Dávat lidem jména po zvířatech je tedy velmi starý zvyk.

Podle SSJČ mělo jméno pardál v určité době ještě druhý význam – pardál (v množném čísle jen ve tvaru pardálové) dříve (s neuctivým zabarvením) mělo i význam: pražský švihák, syčák (i jako nadávka). A používalo se i ve zdobnělinách pardálek a pardálka (pro ženu). Slovník se tu odvolává na dílo Ivana Olbrachta. Týž slovník zná i slovo *pard*, u nějž uvádí oba významy: jednak levhart (zastarale u Vrchlického, Zeyera) ale i onen zmíněný druhý význam, k němuž dodává, že bylo možné se s ním setkat jako s oslovením mezi trampy (s odkazem: Jan Otčenášek aj).

Pro nás v Hejčíně je zajímavé, že skautská přezdívka duchovního správce hejčínské farnosti P. Josefa Šoustka (zemřel tragicky 14. 12. 1968) byla: pardál. Dnes už se nedozvíme, jestli to souviselo s prvním významem toho slova (podle levharta), nebo s tím druhým (švihák).

A už jen pro úplnost dodám: podstatné jméno mužského rodu *pardus (-u)* uvádí tentýž slovník jako zastaralý expresivní výraz, pocházející z němčiny a mající význam: výprask (Božena Němcová, Josef Holeček).

Jméno Pardus existuje dnes jako příjmení. Jméno pardál použili v Českých Budějovicích pro pojmenování piva. Opravdové živé pardály můžete vidět v ZOO Ostrava a na Svatém Kopečku.

Před rokem si nový papež zvolil jméno Lev. Jméno Pardus (jako křestní jméno) dnes už svého dalšího nositele stěží najdete. Ale posloužilo nám k přemýšlení o křestních jménech a o důvodech při jejich tvoření či volbě. A to také má svou cenu.

P. Gorazd

DĚTI JAKO ZRCADLO

Mám dvě skoro sedmileté a dvě čtyřleté děti – vnučata. Často v jejich chování vidím to naše, jen jaksi přímočařejší a otevřenější.

Starší děti si zvykly těm malým určovat pravidla, poučovat je, vysvětlovat, ale také nutit do svého způsobu hry. Snažím se jim poslední dobou vysvětlit, že menší děti už si to chtějí dělat po svém, hrát si jinak, případně jinde. Je to těžké – přivyknutí tomu, že nás někdo poslouchá a přizpůsobuje se, se lehce neopouští.

Občas to vypadá například takto:

„Babi, ale můžeme se dohodnout, že když naši mladší bráchové budou dělat něco, co by mohlo být nebezpečný, že je můžeme upozornit?“

„Tak dobře, kdyby dělali něco, co může být nebezpečné, můžete je upozornit, ale jinak je nechte hrát si, jak chtějí.“

Za chvíli slyším starší vnučku:

„Vidíš? Už se rozběhli. Pojď, půjdeme je upozornit, že by mohli zakopnout!“

Napadá mě tolik podivných historek, kdy jsem měla snahu někoho hned upozornit, že „by mohl zakopnout“. Jenže, co když je to bývalý závodník? Nebo i kdyby nebyl – jde o jeho zakopnutí nebo o moji potřebu být chytřejší?

V naší hejčínské farnosti se vytvořilo několik skupinek v rámci projektu *Propojeni*, ale chybí mi skupinka našich středoškoláků. Školních povinností mají určitě dost, ale možností zkusit si něco nového je možná škoda nevyužít. Jenom věřím, že jsme je neupozorňovali tak často, že se bojí zakopnout. Protože až zakopnou – a oni zakopnou – a zvednou se a poběží dál, tak pak nám určitě vrátí naši důvěru. Přála bych si, aby některou skupinku vedli sami studenti z farnosti, a budu jim fandit v běhu.

R. H.

BŮH (BOŽÍ LÁSKA)

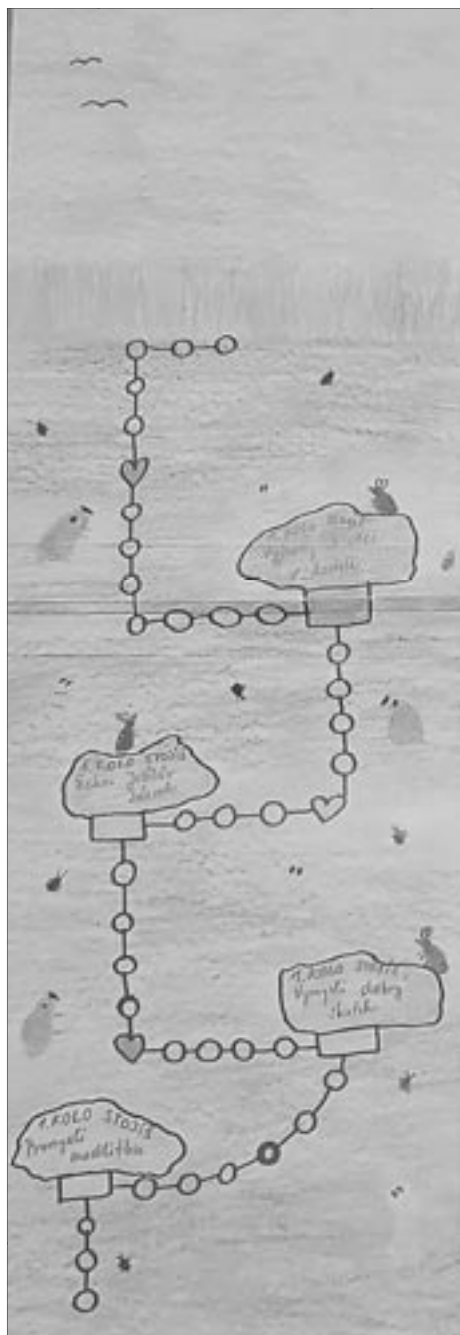
Jako inspirace na blížící se prázdniny může posloužit následující katechetická pomůcka, kterou vypracovala v rámci výuky náboženství jedna z našich katechetek.

Věk adresáta: předškolní děti

Pro jaký počet: 7

Cíl pomůcky: Děti prožívají svoji jedinečnost, vlastní tempo růstu. Poznávají, že jsou přijaté a Bohem milované bez srovnávání ostatními. Uvědomí si vlastní hodnotu i přes odlišnost cesty ostatních vrstevníků a zároveň sounáležitost v jednom společenství – církvi.

Popis pomůcky: Pomůcka má formu deskové hry, ve které děti prožívají klíčení semínka a jeho cestu za světlem. Každé dítě, stejně jako má jedinečnou cestu k Bohu, naráží při klíčení semínka na různé překážky. Překážkou může být kámen, skála, kořen stromu – zaznačený na herním plátnu. Pokud semínko (dítě) narazí na toto políčko, stojí jedno kolo a promýšlí zadaný úkol. Úkoly budou popsány níže. Jakmile pokračují v naznačené cestě, mají možnost stoupnout i na políčko, které je posune dopředu. Děti jsou vedeny k tomu, aby si uvědomily, že i v běžném světě, ve škole, v rodině, mezi kamarády se často musí zastavit, nad situací zamyslet. K tomu poslouží zadané úkoly – vymyslet krátkou modlitbu, dobrý skutek. Stejně tak políčka, která děti posunou dopředu (déšť) jakoby odráží radost a krásné prožitky, které je často nečekaně potkají. Jakmile dojdou na konec předkreslené trasy, dojde k předělu – stonek prorazí zemi a děti si sami domalují, jaká rostlina ze semínka vyrostla. Hra má děti podpořit, aby bez ohledu na ostatní si zvolily různé typy rostlin – květiny, stromy nebo i keře. Děti si všimají odlišností jednotlivých rostlin a současně i různého tempa, kterým rostliny postupně vyrašily. Zároveň všechny rostliny ve výsledku tvoří jednu krásnou

zahradu, ve které je každá rostlina stejně opečovávána a ceněna. Podobně bychom chtěli, aby se děti cítily v našem společenství, přestože jsou každé jiné, vnímají stejně Boží lásku a vzájemnou sounáležitost.

Každé dítě má před sebou svůj vlastní herní plán. Všechny herní plány jsou stejné, co se týče počtu překážek i políček, které hráče posunují.

Postup hry: Děti hází postupně kostkou. Dítě, které stoupne na políčko s úkolem, jedno kolo vynechá a promýšlí zadaný úkol. V dalším kole splní úkol (popíše dobrý skutek, který by chtěl udělat apod.) a pokračuje ve hře.

Tímto způsobem se projeví různé tempo klíčení semínka a jeho přeměna v jednotlivé rostlinky. Děti si můžou uvědomit, že není důležité být nejrychlejší. Předpokládám, že malováním jednotlivých rostlin se sjednotí dokončení celé hry a všechny děti by mohly skončit v přibližně stejnou dobu.

Romana Tomanová

Z FARNÍ KNIHOVNY

Blíží se pomalu prázdniny, a tak myslím na naše děti. My dospělí jsme svědky toho, jak se společnost „vyvíjí“, jak se církev v Evropě zmenšuje a připravuje na časy v oslabení... Říkáme si: A co naše děti? Čeho se ony chytanou? V této myšlence jsem pro děti hledala příběh s dobrým základem. Děti dneška sice knihy čtou už jen zřídka, snad v čase prázdnin, kdy budou s rodinou, budou rády naslouchat společnému čtení.

Paul White

Po stopách lva

A-ALEF Ostrava 1998, 94 stran

Při četbě této knihy jsem si vzpomněla na osobnost Alberta Schweitzera (1875–1965), lékaře a misionáře pocházejícího z Německa, který působil v Africe v obci Lambaréné (nyní Gabonská republika). Jeho životní příběh mě kdysi zaujal a vzbudil ve mně úctu k této osobnosti. V našem příběhu pro mládež figuruje také lékař z Austrálie, který rovněž léčil lidi v Africe (Tanzánii) v provizorních podmínkách. Současně zde působil jako misionář anglikánské církve (A. Schweizer vystudoval teologii jako evangelík). Oba tito muži pevně ukotvení v křesťanských zásadách měli touhu využít své výjimečné schopnosti pomoci těm nejslabším.

Lékař Paul White (1910–1992), spisovatelky velmi nadaný, v této knize pro děti zachycuje svou činnost lékaře prostřednictvím příbě-

hu černošského mladíka Simby, kterému zachránil život. Současně čtenář nahlíží do zcela jiného světa v Africe. Poutavost příběhu se stupňuje a čtenář v tichosti fandí Simbovi v jeho čistých úmyslech.

ÚRYVKY Z KNIHY:

„Podívej se, Simbo, v těchto dnech, kdy každý potřebuje peníze na placení daní, snadno získáš krávu za deset šilinků.“

Asi čtvrt hodiny smlouvali o krávy, hrbatá to a pevná zvířata, která dávají sotva půl litru mléka denně a kterých domorodci z Tanganjiky užívají místo platidla.

Když se Daudi vracel od nemocniční brány, volal jsem na něho: „Je to vůbec dobré, musí-li si muž kupovat ženu za krávy? Vždyť to je nemrav!“

„Ech,“ odpověděl udiveně můj černošský ošetřovatel, „tomu ty asi přece jenom nerozumíš, Buana (lékař). Krávy vlastně nejsou platidlem, ale zárukou pro stálost manželství, nebo by tomu tak alespoň mělo být. Manžel nemůže opustit manželku a požadovat zpět své krávy, jedině kdyby porušila zákony kmene. Na druhé straně, zachází-li muž špatně se ženou, smí si ji její lidé odvést zpět domů, aniž by museli vrátit krávy.“

„Kdo však rozhoduje, jsou-li věci sporné? Vždyť tu jistě dochází k rozhořčeným sporům,“

„Ngo, Buana,“ Daudi kroutil hlavou. „Pohlavár vyslechne obě strany a vyřkne rozsudek?“

* * *

„Ale Daudi, Bůh nás nenechá jít vždy tak jednoduchou pohodlnou cestou. Dovedu si představit, že se ďábel právě teď pokouší všechno zvrátit – jako první možná Simbovu víru.“

„Ale proč? Proč by to Bůh měl dovolit?“

„Kchá, Daudi, muž, který chytá pouze krysy, ten se nestává odvážnějším, ten se nenaučí tomu, na čem záleží při lovu

v pralese. Až při lovu na lvy, při boji proti zubům a drápům vyroste v obratného lovce. Už rozumíš?“

Afričan přikývl. „Bůh chce, aby se stala naše duše v boji s tím zlým silná a ochotná k jeho službě.“

Pro dospělé přidávám k aktuálnímu svátku Nejsvětějšího Srdce Ježíšova slaveného 12. června následující malou knížku, kterou najdete v řadě XS č. 198 v košíku ve spodní přihrádce knihovny.

Poselství Nejsvětějšího Srdce Ježíšova

Malice cyrilometodějská s. r. o. 2008, 100 stran

Prostřednictvím Josefy Menéndez (1890–1923) žijící ve Španělsku, se v této knížce dočteme „Poselství světu“, jak je sám Pán Ježíš nazval a které jí v závěru jejího života jako své osobní poselství pro lidi nadiktoval.

Josefa už jako malá měla v sobě výjimečnou zbožnost. Prála si vstoupit do kláštera a žít v čistotě jako řeholnice. To jí bylo umožněno až v jejích 29 letech. Do té doby žila běžný život dívky v početné rodině, které pomáhala jako šikovná švadlena s živobytím. V posledním období jejího života jí byla dána mi-

lost rozmlouvat s Pánem Ježíšem. Sama se necítila hodnou této mimořádné Boží pozornosti. Pán ji pověřoval oběťmi za konkrétní duše v očistci. Některé za ní později přišly s poděkováním. Jako nejdůležitější úkol jí postupně svěřil poselství světu: „*Josefo, napiš, co jsi slyšela. Přeji si, aby duše četly, co jsi napsala – aby se ty, které žízň, mohly občerstvit, a které lační, mohly nasytit.*“ (str. 42) Josefin život byl dovršen symbolicky v jejích 33 letech.

Poselství je určeno každému, ať věřícímu, nebo nevěřícímu, všem. Pán Ježíš opakuje, jak moc každého miluje! Až pošetilou láskou, která nezná hranic. Pro člověka věc zcela nepochopitelná ve světě, kde se řídí vše pravidlem „něco za něco“. Bůh z nás však nechce mít loutky. Dal nám rozum (stvořil nás k obrazu svému) a svobodu, abychom se sami rozhodli pro lásku, pro něho.

V poselství se vrací k událostem od poslední večeře, ustanovení eucharistie, postupně vypráví své vnitřní prožití momentů křížové cesty. Emotivní čtení...

ÚRYVKY Z KNIHY:

Věřte v moji lásku a v mé milosrdenství.

Vy jste proti mně zhřešili; já vám odpouštím.

Vy jste mě pronásledovali, já vás miluji.

Vy jste mě zranili slovy i skutky, já vám přesto přeji jen vše dobré a nechávám vás podílet se na mých pokladech.

Nedomnívejte se, že já neznám stav vašich duší. Já vím, že jste pohrdli mou milostí, snad i zneuctili moje svátosti, přesto vám přece odpouštím.

* * *

Jen dej milosti příležitost a její moc pomalu v tobě zesílí, neboť jak zlo vzrůstá nepozorovaně, jakmile se mu jednou povolí, právě tak i každá milost připravuje duši pro další a větší milost. (...) Nechte jen ještě jednou na světě panovat víru a vrátí se sem pokoj a láska.

* * *

Učte se od něj též tomu, že každé důležitější dílo má předcházet modlitba, neboť jenom modlitbou může duše dosáhnout potřebnou sílu ke snášení životních těžkostí. V modlitbě se spojí s Bohem, který, ač to duše třeba ani nebude pozorovat, bude ji radit a posilovat ji. [Viz Ježíšova modlitba v zahradě Getsemanské – pozn. red.] ... Ó, kdyby

se tak se mnou spojily (duše), s jakým klidem by přijímaly všechny obtíže – jak mnoho síly by získaly, a přitom i mé Srdce potěšily!

* * *

Kdo může změřit hloubku mého zármutku mého Srdce, jaký jsem cítil, když jsem viděl tuto duši (Jidáše), která byla tak dlouho s láskou vyučovaná, která přijala moje učení a tak často slýchala z mých rtů slova odpuštění těch nejohavnějších zločinů – jak se nyní vrhá do pekelné propasti?

Ó Jidáši, proč se nevrhneš k mým nohám, abych i tobě odpustil? Bojíš-li přiblížit se ke mně, protože jsem obklopen zástupem, aspoň na mne pohleď ... moje oči se setkají s tvými, neboť ještě i teď se k tobě obracejí s láskou.

* * *

Z lásky k duším jsem ustanovil svátost pokání, abych jim mohl odpustit ne jednou nebo dvakrát, ale tak často, jak budou potřebovat, aby znovu získaly milost. Tam je očekávám s touhou, abych je obmyl od jejich hříchů ne vodou, nýbrž svou krví.

knihovnice Marie

INFORMACE

Aktuální informace naleznete také na farních webových stránkách www.farnost-olomouc-hejcin.cz.

HEJČÍN:

Každý pátek po skončení večerní mše svaté je do 21 hodin příležitost k **tiché adoraci** v kostele.

V pátek 19. června od 20 hodin bude adorace prokládána **zpěvy z Taizé**.

Adorace spojená **s modlitbami za farnost a za projekt PROPOJENÍ** bude v pátek 3. července od 20.15 hodin.

Úmysly mši svatých v Hejčíně na druhé pololetí roku 2026 je možné zapisovat v sakristii kostela, nejlépe po mši svaté.

Setkání maminek s malými dětmi se konají ve čtvrtek od 9 hodin dopoledne v místnosti nad sakristií. Náplní je společná modlitba, sdílení, hraní. Kontakt pro ověření si, zda setkání bude, a pro případné dotazy: Zuzka Filipová, e-mail: filipova.zuzka@seznam.cz.

Modlitby matek bývají ve čtvrtek v 19.30 hodin v kapli Panny Marie. Další informace vám může podat Věra Coufalová, e-mail: coufalova.vera@seznam.cz.

Mše svatá za všechny dárce na opravu hejčínských varhan bude sloužena ve středu 10. června v 17.30 hodin. Další pak ve čtvrtek 9. července v 17.30 hodin.

V pátek 12. června je **slavnost Nejsvětějšího Srdce Ježíšova**. Po mši svaté bude krátká smírná pobožnost před vystavenou Nejsvětější svátostí a po ní bude pokračovat obvyklá páteční adorace.

Mše svatá více zaměřená na rodiny s dětmi bude v neděli 14. června v 10 hodin. Při této mši svaté bude **slavnost prvního svatého přijímání**.

Setkání pastorační rady farnosti Hejčín se uskuteční v pondělí 15. června.

Setkání ekonomické rady farnosti Hejčín se uskuteční ve středu 17. června.

Ve čtvrtek 18. června v 10.30 hodin bude v katedrále **děkovná mše svatá k životnímu jubileu otců biskupů**. Arcibiskup Josef Nuzík při ní poděkuje za 60 let svého života, biskup Antonín Basler za 70 let života.

Takzvaný **farní guláš** (setkání farnosti) se koná v neděli 21. června po mši svaté v 10 hodin. V kostele vzadu na stolu si vezměte **objednávkový lístek na jídlo** a vyplněný jej odevzdejte tam do krabičky nebo na faře do 14. června.

Na oblíbenou soutěž **Nejlepší buchta** noste své upečené dobroty v danou neděli od 9.30 hodin přímo na farní zahradu.

Přineste předem na faru (do soboty 20. června do 15 hodin) nebo do sakristie (od neděle 14. června) **dárky do tomboly** (mohou být i vlastní kulinářské výrobky). **Losy** se budou prodávat během akce. Cena losu je 20 Kč.

Kdo můžete, vezměte si **své jídelní nádobí** – misku, lžíci, kelímek (ale budeme nachystáni, i když své nádobí mít nebudete).

U buchet opět bude **kasička**, kam případně můžete přispět na jídlo a materiální zabezpečení akce (nově bude možné přispět **i přes QR kód**).

Příprava stanů a posezení bude probíhat v sobotu 20. června od 15 hodin na farní zahradě.

Za vaši pomoc a ochotu moc děkujeme a těšíme se na společně prožité chvíle.

Farní spoření proběhne při bohoslužbách v neděli 21. června.

Úklid hejčínského kostela bude v úterý 23. června od 17 hodin. Děkujeme předem za vaši pomoc.

V úterý 30. června je **svátek Výročí posvěcení katedrály**. Slavnostní mše svatá bude v 18 hodin a bude ji sloužit otec arcibiskup Josef Nuzík. Při návštěvě olomoucké katedrály v ten den lze získat za obvyklých podmínek **plnomocné odpustky**.

Návštěva nemocných proběhne ve čtvrtek 2. července.

Mši svatou při poutní slavnosti sv. Cyrila a Metoděje v neděli 5. července v 10 hodin bude sloužit karmelitán P. Dominik Norbert Smeja. Večer v 18 hodin budou v hejčínském kostele zpívané nešpory a od 18.30 hodin naváže program, nazvaný „**Po stopách duchovních vzorů sv. Konstantina-Cyrila**“, který připravil doc. Mgr. Miroslav Vepřek, Ph.D., a v němž se seznámíme s osobnostmi a texty církevních otců, z jejichž myšlenek sv. Konstantin čerpal.

Farní příměstský tábor pro děti od 7 do 13 let se koná od pondělí 27. července do pátku 31. července. Vytištěné přihlášky jsou k vyzvednutí vzadu v kostele, nebo se přihlašujte na e-mail: farni.tabor.hejcin@seznam.cz. Tam můžete psát i své dotazy.

* * *

HORKA NAD MORAVOU:

Setkání pastorační rady farnosti Horka nad Moravou se uskuteční v úterý 9. června.

V neděli 14. června u příležitosti oslav 755. výročí první písemné zmínky o obci bude **mše svatá obětována za živé i zemřelé obyvatele Horky**.

Slavnostní koncert pěveckého sboru Cantabile k výročí 755 let obce Horka nad Moravou se uskuteční v neděli 14. června v 17 hodin v kostele sv. Mikuláše.

Mše svatá více zaměřená na rodiny s dětmi bude v neděli 21. června. Při této mši svaté oslavíme **výročí posvěcení kostela**. **Sbírka** bude věnována **na pořízení brány do farního dvora**. Pán Bůh vám odplat' vaše dary!

Ve středu 24. června je **slavnost Narození Jana Křtitele**. Proto v ten den bude v Horce mše svatá v 16.15 hodin.

V pátek 26. června v Horce mše svatá nebude.

Pobožnost u kapličky Navštívení Panny Marie v Chomoutově se bude konat v neděli 28. června v 15 hodin. Srdečně vás zveme!

V pondělí 29. června je **slavnost svatých apoštolů Petra a Pavla**. Proto v ten den bude v Horce mše svatá v 16.15 hodin.

* * *

KŘELOV:

Po mši svaté v neděli 21. června bude na farní zahradě v Křelově **farní kafe** a **farní guláš** ve Farní konírně. Prosíme mimokřelovské o nahlášení počtů porcí guláše otci Norbertovi.

V pondělí 22. června se v 19 hodin ve Farní konírně sejde **farní rada Propojeni**.

V pátek 26. června proběhne na farní zahradě **Letní promítání pro děti**. Čas bude upřesněn.

Zpravodaj římskokatolických farností Olomouc-Hejčín, Horka nad Moravou a Křelov.

Adresa redakce: Římskokatolická farnost, Cyrilometodějské nám. 1,

779 00 Olomouc 9, tel.: 733 102 175,

e-mail: faolomouc-hejcin@ado.cz, internet: www.farnost-olomouc-hejcin.cz,
www.facebook.com/farnosthejcin.

Redakční rada: P. Gorazd Cetkovský, O.Carm., Daniel Dehner,
Ondřej Koupil, Jaroslava Krejčí.

Toto číslo vychází 7. června 2026.

Příští číslo: 5. července 2026, redakční uzávěrka: 24. června 2026.